

РЕШЕНИЕ

№ 2773

гр. София, 08.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 26.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1421** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на /ЗВПНРБГЕСКНБГЧТС/, вр. чл. 12, ал. 7 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, и членовете на техните семейства /АПК/.

Образувано е по жалба от Г. А. А. А., гражданин на П., [дата на раждане], чрез адв. П. К., с адрес: [населено място], [улица], №4, ет.1 против Отказ №5364-918/15.01.2020г. на директор на дирекция“Миграция“ – МВР, с който на основание чл.12, ал.6 от ЗВПНРБГЕСКНБГЧТС е отказано на жалбоподателя издаване на разрешение за пребиваване по чл.9а от закона.

Жалбоподателят твърди, че оспореният отказ е постановен при нарушение на материалния закон, административно производствените правила и е необоснован. Подаденото заявление и документите към него отговарят на законовите изисквания и на Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004г., който акт намира пряко приложение. Изпълнени са всички нормативно регламентирани изисквания, дадени в разпоредбата на чл.10, §2, б.“г“ от Директивата. Позовава се на чл.144 СК, задължаващ родителите да плащат издръжка на пълнолетните си деца докато учат, в подкрепа на твърдението си, че е лице на издръжка от своя родител, който е гражданин на ЕС. Моли оспореният отказ да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П. К., който поддържа

жалбата. Претендира разноски съобразно представен списък. Подробни съображения излага в писмени блежки.

Ответникът, редовно призван, не се представлява. Представя писмена защита.

Представителят на СГП взема становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят Г. А. А. А.(А. G. А. АКВАР), гражданин на П. е [дата на раждане] , като видно от удостоверението за регистрация на раждане, имената на майка му са М. Ф. М. и баща М. Х. А.. Майка му, [дата на раждане] е гражданка на Германия, притежаваща лична карта № L31VLGLZR, издадена на 16.08.2017г. и валидна до 16.08.2027г.

Със заявление № 52954/01.10.2019г. по реда на чл.9а от ЗВПНРБГЕСКНБГЧТС жалбоподателят е поискал да му бъде предоставено право на продължително/постоянно пребиваване в Република България, поради факта че иска да посети майка си, която има продължително пребиваване в България. Към заявлението са приложени: Копие от паспорт; Акт за раждане; Копие от договор за наем; Декларация по чл.20 А от Закона; Декларация за подслон и издръжка. С декларациите майката на жалбоподателя декларира, че ще предостави подслон и издръжка на сина си, като по време на престоя си в България ще живее в наето от нея жилище, находящо се в [населено място],[жк], [улица].

С писмо рег.№ 536400-18847/07.10.2019г. ответникът уведомява жалбоподателя, че трябва да представи документи, издадени от местните власти от пристигащата страна, доказващи че е „лице на издръжка“ на гражданин на ЕС или доказателства за сериозни здравословни причини, които задължително изискват лични грижи от страна на гражданина на Съюза. Писмото е връчено на 09.10.2019г. на упълномощен представител на жалбоподателя, който на 10.09.2019г. депозира молба с приложено копие на документ за обучение от Е. I. в М., Австралия, издаден на 22.02.2019г.

С писмо от 29.11.2019г., чрез пълномощника си, жалбоподателят, който е напуснал България на 16.10.2019г., е уведомен, че поради това, че Австралия е страна по Хагската конвенция, документът следва да бъде оформен с апостил и придружен с превод на български език, като подписът на преводача бъде нотариално заверен съгласно чл.21а от Правилника за легализациите, заверките и преводите на документи и други книжа.

На 10.12.2019г. при ответника са постъпили документи – копие от договор за обучение, на английски език(2 страници от общо 10) и копие на потвърждение за записване на студент в Е. I., които са с нотариална заверка на подписа на преводача, но не са оформени с апостил.

На 15.01.2020г. е издаден оспорения Отказ, видно от мотивите на който, ответникът е приел, че жалбоподателят не е удостоверил, че е на издръжка на гражданин на ЕС, с което не е изпълнено определението за „член на семейство“, дадено в чл.2, §2, б.„в“ от Директивата. Приел е, че представените доказателства – декларация за издръжка от майката, не е достатъчно да установи наличието на икономическа зависимост между гражданина на ЕС и лицето, което го придружава. Органът е приел, че не са изпълнени, дадените указания с оглед неоформянето с апостил на представените документи на 10.12.2019г., свързани с обучението на жалбоподателя. Отбелязано е, че само по себе си обучението на жалбоподателя в учебно заведение в Австралия не предполага продължителното му пребиваване в България. Отказът е връчен на

20.01.2020г. на адв. К. съгласно представеното пълномощно.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Отказът е издаден от компетентен административен орган, съгласно правомощията му в чл. 12, ал. 6 от ЗВПНРБГЕСЧТС и в предписаната писмена форма, поради което няма пороци, които да обосновават неговата нищожност.

На основание чл. 170, ал. 2 от АПК, в тежест на жалбоподателя е да установи условията за предоставяне на пребиваване в Република България по ЗВПНРБГЕСЧТС и издаване на разрешение за пребиваване съгласно изискванията на Регламент ЕО № 1033/2002 на Съвета от 13.06.2002 г.

Не е спорно, че жалбоподателят е гражданин на трета страна - П.. Спорно е дали се установява, че има качеството на "член на семейството", по смисъла на закона, на гражданин на ЕС към момента на подаване на Заявление рег. № 5295401.10.2019г.

Разпоредбата на чл. 9а ЗВПНРБГЕСЧТС, на чието основание е подадено заявлението, дава право на член на семейството на гражданин на Европейския съюз, който не е гражданин на Европейския съюз и не е упражнил правото си на свободно движение, да поиска издаване на разрешение за пребиваване съгласно изискванията на Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни.

Според легалното определение, дадено в §1 от ДР на Закона, „член на семейството на гражданин на ЕС“ е :а) (изм. – ДВ, бр. 97 от 2017 г., доп., бр. 34 от 2019 г.) лице, с което гражданинът на Европейския съюз е сключил брак или има фактическо съжителство, удостоверено с официален документ, издаден от друга държава – членка на Европейския съюз, или други документи, удостоверяващи обстоятелствата относно фактическото им съжителство, с изключение на писмено изявление от лицето; б) (изм. - ДВ, бр. 21 от 2012 г., бр. 34 от 2019 г.) низходящ на гражданин на Европейския съюз и не е навършил двадесет и една години или е лице на негова издръжка, или е низходящ на лице по буква "а"; в) (изм. - ДВ, бр. 21 от 2012 г.) възходящ, който е на издръжка на гражданина на Европейския съюз или на лице по буква "а". Това определение се покрива с даденото в чл.2, т.2 от Директивата.

С оглед ангажираните от жалбоподателя доказателства, той се позовава на определението в б.б., а именно че е на издръжка на гражданин на ЕС, какъвто е неговата майка. Правилно административният орган не е ценил като годно доказателство представеното копие на договор за обучение и копие на потвърждение за записване като студент, целящи доказване на разходи за обучение, тъй като не са оформени с апостил, което се изисква по Хагската конвенция, страна по която е Австралия, където е издаден документа. Според Хагската конвенция документите, подлежащи на превод и легализация, изискват поставянето на апостил от съответната институция. Само тогава документите са официално признати и преводът им е легален. Апостилът съдържа информация в десет точки: в коя държава се заверява документът, от кого и в качеството му на какъв, на коя дата и др. В зависимост от вида на документа апостил се издава от различни институции - Дирекция „Консулски отношения“ към Министерство на външните работи, Министерство на правосъдието или Министерство на образованието и науката.

Безспорно е, че въпреки дадения срок и указание, жалбоподателят в срока по ал.5 на чл.12 от Закона не е отстранил нередовностите и не е представил документите с

апостил, респ. с легален превод, поради което правилно е приложена разпоредбата на чл. 12, ал.6 от Закона и е постановен оспорения отказ.

Освен, че не могат да бъдат ценени като годни доказателства, тези документи, съдържащи информация за цената на обучението, не доказват, че жалбоподателят е на издръжка от майка си, както това не се доказва и от декларациите, че тя ще го издържа. Това обстоятелство, съгласно Директивата се доказва с документ, издаден от съответните власти в страната на произход или от която пристига лицето, удостоверяващ, че е лице на издръжка от или членове на домакинството на гражданина на Съюза. Такива документи не са ангажирани. Неоснователно е и позоваването на чл.144 от СК, като следва да се отбележи че задължението за заплащане на издръжка на пълнолетно вече дете, което е студент, не е безусловно, а само доколкото не съставлява особено затруднение на родителя и лицето-студент не работи и не притежава имущество, от което да се издържа.

Предвид изложеното, жалбоподателят не е установил основанията за предоставяне на пребиваване в Република България по ЗВПНРБГЕСЧТС и не е спазил изискването на чл.12, ал.5 от закона за отстраняване в срок на допуснатите непълноти, поради което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

В хода на съдебното производство от страна на ответника е своевременно заявена претенция за заплащане на юрисконсултско възнаграждение, поради което такова следва да бъде присъдено. Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр.чл. 78, ал. 8 от ГПК, оспорваният следва да бъде осъден за да заплати на ответника сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100.00 лева, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание чл. 144 от АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по т.д. № 5/2009 на ВАС.

Водим от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. А. А. А.(А. Г. А. АКВАР) гражданин на П., [дата на раждане] , чрез адв. П. К., с адрес: [населено място], [улица], №4, ет.1 против Отказ №5364-918/15.01.2020г. на Директор на дирекция“Миграция“ – МВР, с който на основание чл.12, ал.6 от ЗВПНРБГЕСКНБГЧТС е отказано на жалбоподателя издаване на разрешение за пребиваване по чл.9а от закона.

ОСЪЖДА Г. А. А. А.(А. Г. А. АКВАР) гражданин на П., [дата на раждане] да заплати в полза на Дирекция“Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: